

Neděle 28.1.2024 Olomouc Sk 8, 26-40

Sestry a bratři, křesťanství se v prvních desetiletích šířilo neuvěřitelnou rychlostí. Zvěst evangelia přesáhla palestinskou oblast a rozšířila se po celém tehdejším civilizovaném světě římského impéria. Ale co v černé Africe? Ve Skutcích Lukáš s radostí připomíná, že evangelium o záchraně světa se už v té první době křesťanství dostalo i do Afriky, konkrétně do Etiopie. Na konkrétní události chce vypovědět, že se do Afriky nedostala pouze nějaká obyčejná zpráva, ale radostné evangelium v celé plnosti.

Vypráví událost, jak k tomu došlo. Na cestě se setkávají 2 naprosto cizí lidé: evangelista Filip a černošský dvořan- komorník královny Etiopie a Súdánu - Kandáces. A z naprosto cizích lidí se v krátké době – snad několika málo hodin - stávají bratři. Okolnosti, za jakých se to stalo, jsou velice podivuhodné. Nevěřící člověk by mohl říci: to byl je zvláštní shluk náhod.

Ev. Lukáš, autor Skutků, v tom nevidí jen souhru náhod. Hned na počátku píše, že anděl Páně poslal Filipa na to pusté místo v krajině Gazy. Bůh sám to zařídil, poslal posla, jako to činíval, když se mělo stát něco významného – jako poslal anděla k Marii a k pastýřům při narození Ježíšově a k ženám u prázdného hrobu a k učedníkům po Kristově nanebevzetí. A pak později poslal Filipa k vozu, který přijížděl. Filip ví, že nejde o náhodné setkání, ale velikou šanci.

Filip šel chvíli vedle komorníkova vozu a slyší jemu známe věty ze Starého zákona, proroka Izaiáše. A to první, nač se zeptá je: „Cizinče, rozumíš tomu, co čteš?“ A po pokynu cizince přisedne na vůz. Můžeme říct, že je to zvláštní stopař, který nechce jen svézt, ale posloužit druhému tím nejvzácnějším, čím sám žije, radost u evangelia o Ježíši. Tolik o Filipovi, ale podívejme se na toho královského komorníka.

Byl to vysoce postavený úředník, ministr financí v království etiopském, ve kterém vládla žena – královna Kandáces. Znamená to, že měl dost peněz a směl je jako ministr rozdávat. Jistě byl obklopen houfy žadatelů a prosebníků, jak to u lidí, kteří mají v rukou zdroj financí bývá. Ale ten komorník ví, že kdyby neměl tak význačné postavení, nikdo by si ho ani nevšimnul. Cítil se sám, neměl opravdové přátele a pociťoval prázdnotu svého života.

A navíc – byl kleštěncem. Byl tak poznamenan na celý svůj život. Byl oloupen o krásu intimního života, jeho radostí. Nemohl se oženit a mít děti. Úředníci, žijící v blízkosti královny byli takto poznamenaní.

Bohatství nemohlo naplnit jeho život bez přátel a rodiny. To byly 2 důvody, proč hledal pro sebe pravou životní orientaci a náplň. Proto se vydává na dalekou

cestu do Jeruzaléma, židovského centra náboženského života. Sympatizoval s Židy, kteří ho udivovali spořádaným bohabojným životem. Rozhodl se proto pro dalekou cestu 3000 km v nepohodlném voze. Nebyla to pouhá turistika ani oficiální návštěva státníka v cizí zemi... Byla to jeho soukromá záležitost, vnitřní nepokoj duše - hledání určitého smyslu vlastního života.

V Jeruzalémě ho nikdo nevítal. Podle židovských zákonů jako kleštěnec směl vstoupit v chrám pouze na nádvoří pohanů. Pro své zmrzačení těla se nikdy nemohl stát ani pravým Židem. A přece ho tito lidé přitahovali. Hleděl odhalit jejich tajemství hlubšího a krásnějšího života, naprosto neznámého v jeho pohanské vlasti...

Proto si zakoupil jednu knihu SZ – a to knihu proroka Izaiáše v řeckém překladu, v řeči, kterou mluvil tehdejší celý civilizovaný svět. Nečekal, až se v pohodlí doma pustí do čtení, ale už cestou si v něm hlasitě četl, jak bylo tehdy zvykem. Zvláště Židé opovrhovali tiché, nehlasité čtení.

Ve chvíli, kdy se tito 2 muži setkávají, čte komorník -ministr věty z 53.kap. : **„jako ovce k zabití veden byl... neotevřel úst svých“**. Tato slova ho oslovila. Co to bylo za osobnost, která musela projít tak velikým neštěstím? Nebyl také on poznamenán podobným životním neštěstím? Neměl přátele, neměl rodinu, osamocený chudák uprostřed přepychu. Bez radosti, bez životního cíle. Proto hledal jiskru naděje v tajemství, skrytém ve společenství židovského náboženství.

A tady mu přichází jako na zavalanou tlumočnick Filip, který odpovídá: Prorok Izaiáš tu mluví o příchodu Božího syna. A ten už přišel v Ježíši Kristu. To je to celé tajemství, které hledáš. A Filip mu zvěstoval okolnosti, za kterých Bůh sestoupil na tuto zem, a to právě v židovském národě. Jistě mu Filip nezamlčel nejen skutečnost Ježíšovy smrti, ale i jeho vzkříšení a tedy jeho stálé přítomnosti skryté ve společnosti těch, kteří uvěří uvěřili, nechali se pokřtít na důkaz toho, že vstoupili pod jeho panství a získali tak svobodu Božích dětí.

Komorník reagoval na tuto zvěst ne slovy, ale činem. Když přejížděli nějaký potok, komorník se ozval: „Co brání tomu, abych byl pokřtěn?“ dal příkaz zastavit, vystoupili z vozu a Filip ho pokřtil. Tím Filip splnil svou úlohu a odchází.

O komorníkovi dál čteme: **jel dál svou cestou, raduje se!**

Namáhavá cesta nebyla marná. Už nebyl sám, našel perlu, kterou tak dlouho hledal. A nebyl to mrtvý kámen, ale živý Ježíš. Od přirozenosti nebyl ten komorník veselý muž. Tělesné zmrzačení bylo na něm jako tragický stín. Kdyby

byl od přírody „veselá kopa“, asi by nehledal hlubší smysl života. Jistě si nezpíval od radosti. Pravá radost je spíš němá, tichá, tak jako bolest.

Komorník se stal křesťanem. Prvním černým křesťanem v Africe. A známkou této změny je radost. Křesťan je radostný člověk. Hluboké životní rány mají smysl. Mají udržet touhu po pravé radosti, která není chvilková. Ale trvá po celý lidský život.

Jsme křesťany od svého křtu. Černoch nás zahanbuje tím, že se nám většinou vytratila z života tato hluboká a tichá radost. A není nic nebezpečnějšího, než zbožná a církevní samozřejmost. Také mezi námi jsou lidé nespokojení a reptající, jak s údělem vlastního života, tak i života celé společnosti. Radost jako stálý tón života je velmi vzácný.

Dnes žaseme nad radostným křesťanstvím černochoů v Africe. V dřívějších staletích obracely stovky bílých misionářů Afriku na křesťanství podle tvrdých církevních zásad, kde nebylo místa pro radost. Nepodařilo se jim ale ubít radost: zpěv, tance, potlesk. Radostné výkřiky zaznívají v Africe i jinde od černochoů dodnes.

Víra v Ježíše Krista je důvodem k hluboké radosti, i kdyby oči byly plné slz. Vždyť dnes je okolí Gazy, o kterém mluví Lukáš ve Skutcích, a kde se odehrává náš příběh, je plné slz a ne radosti. Nezní tam radostné evangelium, ale vybuchují bomby a ozývá se střelba, kosící lidské životy.

Nejen Gaza, ale i Evropa a celý svět potřebuje tlumočnický jako byl Filip, aby se nenávist měnila v radost tichou, která by člověku vystačila na celý život.

Zde ve Skutcích je začátek toho všeho. I nám pro povzbuzení, abychom nepochybovali o tom, že ten, který poslal kdysi hvězdu, aby přivedla mudrce od Východu k betlémským jeslím a později poslal svého kazatele za cestujícím do východních zemí, i dnes má své posly a ti vyřizují jeho slovo, zvěst evangelia, na východě i na západě – až do posledních končin země, jak to Pán zaslíbil.

I nás posílá, jako kdysi Filipa, k těm, kteří jsou dosud smutní a zmatení. Bibli máme všichni po ruce, abychom ji četli a vykládali, a tak nezbývá než prosit o dar Ducha, který by nás k tomu zmocnil a uschoпил a na cestu za hledajícími vedl. Amen

Pane Ježíši Kriste, tolik lidí potřebuje tvé životodárné slovo. Je tolik opuštěnosti, zoufalství a bolesti na světě. Prosíme, dej ať jsme vždy na svém místě, tam, kde nás ty chceš mít. Amen.